

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικ. Ε' 16.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 25 Ἀπριλίου 1955 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 206 — Τμὴ Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ ἡμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΚΩΦΕΥΟΥΝ

Εἰς τὴν εὐρύχωρον καὶ ἀσφυκτικῶς πλήρη αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἠκούσθη καὶ πάλιν τὸ κατηγορῶ ἐκ στόματος διαπρεποῦς νομομαθοῦς. Καὶ πάλιν ράπισμα κατεφέρθη ἐναντίον τῶν παραγόντων τῶν δύο ἐξουσιῶν, τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς. Ἰδοὺ ἡ κατακλείς καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς ἐπισήμου ἐτυμγορίας.

«Καὶ τὸ δόγμα τῆς θρησκευτικῆς ἀνοχῆς (La tolerance) διακηρυχθέν μετ' ὑψηλοφροσύνης καὶ τηρηθέν μετ' εὐλαβείας ἀναλόγου πρὸς τὴν θρησκευτικότητά του ἀποτελεῖ τὴν ἄγκυραν τῆς εὐσταθίας καὶ ἐνότητος οἰουμένης λαοῦ».

Τόσον ἐκ τῆς ἐπιλόγου αὐτῆς περικοπῆς, ὅσον καὶ ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος τῆς διαλέξεως ἐξάγονται αἱ ἐξῆς βασικαὶ θέσεις:

1) Αἱ θρησκευτικαὶ διαφοραὶ, εἴτε αὗται ἀνάγονται εἰς τὸ δογματικὸν κεφάλαιον τῆς χριστιανικῆς πίστεως, εἴτε εἰς τὸ λειτουργικὸν αὐτῆς μέρος, ἀποτελοῦν ἐκδηλώσεις τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

2) Ὡς τοιαῦται πρέπει νὰ ἀπολαμβάνωσιν τοῦ σεβασμοῦ τῆς πολιτείας, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ ἄσκησης ἀψυχολογήτου βίας ἀπειλεῖ αὐτὸ τοῦτο τὸ θεμέλιον τῆς ἐνότητος ἐνὸς λαοῦ.

3) Τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας εἴτε αὕτη νοεῖται ὡς ἐθνικὸς παράγων, εἴτε ὡς ὑπερεθνικὴ ἐνότης, ἀπαιτεῖ νὰ μὴ γίνεταί οὐ γυμνασμός τῶν ὁροσῶν τὴν κοσμικῆς καὶ πνευματικῆς ἐξουσίας καὶ νὰ μὴ σημειοῦνται ἀναμίξεις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τῆς πολιτικῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦθ' ὅπερ ὑπαινίσσεται διαχωρισμὸν Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας.

4) Ἡ παραβίασις τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, δίδει τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς διωκομένους νὰ ζητήσωσιν τὴν προστα-

σίαν διεθνῶν ὀργανισμῶν: 1) «Σύμβαισις τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ο.Η.Ε.» 2) «Σύμβαισις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης».

Μία τοιαύτη ὅμως προσφυγὴ εἰς τὰ πρὸς τοῦτο συσταθέντα διεθνή Δικαστήρια ἀποτελεῖ «ψόγον βαρύν» κατὰ τὴν προσφυᾶ ἐκφρασίαν τοῦ ὁμίλητοῦ.

Αἱ θέσεις αὗται ἐνισχυόμεναι καὶ ἀπὸ τὴν παράθεσιν τῶν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐπιχειρημάτων, δι' ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι συνετὴ ἀντιμετώπισις τῶν θρησκευτικῶν διαφορῶν ἡμβλυνεν τὰς δεξιότητας καὶ διησφάλισεν τὴν ἐνότητα τῶν λαῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ διὰ τῆς βίας ἀντιμετώπισις ἀγει εἰς ἀντιθέσεις ἐπικινδύνους καὶ ἀγεφυρώτους, πρέπει νὰ ἀποβῶσιν ἄρθρα πίστεως διὰ τοὺς χειριστὰς τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων.

Αἱ θέσεις αὗται διὰ πολλοστήν φορὰν ἐπαναλαμβάνονται, ἀλλ' ὅμως οἱ ἀρμόδιοι κωφεύουν.

Κωφεύουν, διότι δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ οὐσιαστικὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους· κωφεύουν, διότι δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τὸ δράμα καὶ τὴν περιπέτειαν χιλιάδων Ἑλλήνων· κωφεύουν, διότι ἔχουν τὴν ἀφέλειαν νὰ μὴ μᾶς ὑπολογίζουν. Καὶ τὴν ἀφέλειαν αὐτὴν καλούμεθα ὡς καπνὸν νὰ διασκορπίσωμεν καὶ ὡς κηρὸν νὰ διαλύσωμεν.

Καλούμεθα λοιπὸν νὰ ἐπιβάλλωμεν τὰς θέσεις αὐτάς! Αὐτὸ ὅμως δὲν πραγματοποιεῖται φιλολογικῶς, ἀλλ' ἀγωνιστικῶς. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀγὼν καὶ μόνον ὡς ἀγὼν θριαμβεύει. Ἀγὼν ὅμως σημαίνει: Μάχη—Σύστημα—Ὁργάνωσις. Εἰς αὐτὴν τὴν θαυμασίαν τριλογίαν στηρίζονται ὅλοι οἱ θρίαμβοι, ποὺ κοσμοῦν τὴν ἱστορίαν τῶν ἰδεῶν. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τριλογίαν ὀφείλομεν νὰ στηρίζωμεν τὸ κίνημά μας! Ἄλλως ἡμεῖς μὲν θὰ φιλολογοῦμεν ἀνέναν, οἱ ἀρμόδιοι δὲ θὰ κωφεύουν μακαρίως.

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Υπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Ἐν τέλει διὰ τῆς ἀνωτέρω εἰσαγγελικῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδοτήσεως δίδεται ἡ ἀπάντησις οὗ: «Σ') Ἀφοῦ κατὰ τὰς ἐν τῇ τετάρτῃ παραγράφῳ ἀναφερομένας διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἀποστολικοὺς κανόνας ΛΘ'. ΛΔ' καὶ ΛΑ' καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις οἱ κληρικοί, οἱασδήποτε τάξεως καὶ βαθμοῦ, ὑπόκεινται εἰς τοὺς οἰκείους ἐπισκόπους καὶ δι' αὐτῶν εἰς τὴν διοικοῦσαν τὴν Ἐκκλησίαν κανονικὴν ἀρχὴν, καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς οἰκείους ἐπισκόπους καὶ ἐκτελῶσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς αὐτῶν διατάγας καὶ παραγγέλιας, ἐπεὶ ἀναγκαῖός ἐστι οὗτοι τελοῦντες, παρὰ τὴν ἐναντίαν ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας καὶ ἱερὰς τελετὰς ἐν τοῖς καθιερωμένοις εἰς τὴν κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων λατρείαν ἱεροῖς ναοῖς ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλου ἡμερολογίου ἢ τοῦ ὑπὸ τῆς πολιτείας καθιερωθέντος καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀποδεκτοῦ γενομένου, ὑποπίπτουσιν εἰς ἐκκλησιαστικὸν παράπτωμα καὶ εἰσὶ τιμωρητέοι μὲ τὰς προσηκούσας ἐκκλησιαστικὰς ποινὰς τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ νόμου καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων ἱεροσυνοῦντες δὲ εἰς ἄλλην ἐνορίαν τιμωροῦνται καὶ ὡς παρενοῦνται μὲ βαρυτέραν ποινὴν, καὶ τέλος ἐξερχόμενοι τῆς περιφέρειας τῆς ἐπισκοπῆς, εἰς ἣν ἀνήκουσιν, ἀνευ γνώμης καὶ ἀδείας τῆς κατὰ τόπον ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ τελοῦντες ἱεροπραξίας ἐν τῇ περιφερείᾳ ἄλλης ἐπισκοπῆς, πρὸς τὴν ποινὴν τῇ προσηκούσῃ εἰς αὐτοὺς ἐνεκα τῆς παρενορίας, ἀπομακρύνονται κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ άρθρου 74 τοῦ καταστατικοῦ, ἀποφάσει τοῦ κατὰ τόπον οἰκείου ἐπισκόπου, ἐκτελουμένη διὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, εἰς τὸν τόπον τῆς προελεύσεώς των».

Διὰ τοῦ τελευταίου τούτου μέρους τῆς ἀπαντήσεως ἡ εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδότησις, ἐνῷ ἐρευνᾷ τὸ ζήτημα τῆς ὑπακοῆς, τὴν ὁποῖαν ὀφείλουσιν οἱ κληρικοί, οἱασδήποτε τάξεως καὶ βαθμοῦ, πρὸς τοὺς οἰκείους ἐπισκόπους των, ὡς καὶ τὰ ζήτημα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται οὗτοι, εἰς περιπτώσιν ἀνυπακοῆς των, ἀναφέρουσα καὶ τὰς διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἀποστολικοὺς κανόνας, διὰ τῶν ὁποίων προβλέπεται ἡ ὀφειλομένη ὑπακοὴ καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ εἰς περιπτώσιν ἀνυπακοῆς, ἐν τούτοις δὲν ἀναφέρει, ἂν τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ ἀπεριορίστως, ἢ ἂν ὑπάρχωσι καὶ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας τοῦτο δὲν συμβαίνει.

Ὅτι ὑπάρχουσι δὲ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ὀφείλεται ὑπακοὴ καὶ δὲν ἐπιβάλλεται ποινὴ διὰ τὴν ἀνυπακοήν, προκύπτει ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν διατάξεων, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ἡ εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδότησις.

Πράγματι ὁ ΛΑ' Ἀποστολικὸς Κανὼν ἀναφέρει: «Εἰ τις πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου

ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγῃ καὶ θυσιαστήριον ἑτερον πῆξῃ, μὴδὲν κατεγνώκως τοῦ ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, καθαιρεῖσθω, ὡς φίλαρχος τυράννος γὰρ ἐστὶν Ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοί, καὶ ὅσοι ἂν αὐτῷ προσθῶνται οἱ δὲ λαϊκοὶ ἀφοριζέσθωσαν. Ταῦτα δὲ μετὰ μίαν, καὶ δευτέραν καὶ τρίτην παράκλησιν τοῦ ἐπισκόπου, γινέσθω».

Τὰ δὲ ὑπομνήματα εἰς τὸν Κανόνα τοῦτον ἀναφέρουσι, τοῦ μὲν Ζωναρά... ἐν μηδενὶ κατεγνώκως τοῦ ἰδίου ἀρχιερέως μῆτε ὡς περὶ τὴν εὐσεβείαν σφαλλομένου, μῆτε ὡς ἄλλο τι ποιοῦντος παρὰ τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον... τοῦ δὲ Βαλασαμῶνος... ἐμὴ καταγνώσουσι τούτου ὡς ἀσεβοῦς ἢ ἀδίκου... τηνικαῦτα γὰρ ἀποδιώτμενοι αὐτοῦ, οὐκ εὐθυνηθήσονται. Καὶ τοῦ Ἀριστηνοῦ... εἰ τις τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου ἀνατίως κατέγνω, ὡς μῆτε πρὸς εὐσεβείαν, μῆτε πρὸς δικαιοσύνην προσκρούσαντος...

Ἀλλὰ καὶ ὁ καταστατικὸς νόμος τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν άρθρῳ 10 αὐτοῦ διαλαμβάνει, ὡς εἴρηται, ὅτι «ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκδίδει διατάξεις... συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους».

Ἐξ ὧν τούτων προκύπτει, ὅτι ὑπακοὴ εἰς τοὺς ἐπισκόπους ὀφείλεται καὶ ἡ ἀνυπακοὴ τιμωρεῖται μόνον, ἐφ' ὅσον οὗτοι πράττουσι καὶ ἐνεργοῦσι περὶ τὴν εὐσεβείαν καὶ περὶ τὸ καθῆκον καὶ τὸ δίκαιον συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, δὲν ὀφείλεται δὲ ὑπακοὴ εἰς αὐτοὺς καὶ δὲν τιμωρεῖται ἡ ἀνυπακοή, ὅταν οὗτοι πράττωσι καὶ ἐνεργῶσιν ἀντιθέτως ἀπὸ τὰ καθιερωμένα ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους.

Ἐν προκειμένῳ δέ, ἐφ' ὅσον ἡ μὲν Ἐκκλησία διὰ τῆς ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐκανόνισε τὸ ταῦτοχρόνον ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑπὸ πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ γενικώτερον τὰ τοῦ ἑορτολογίου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἡ δὲ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν κατὰ τὸ 1583 καὶ 1593 Πανορθοδόξων Συνόδων ἀπέκρουσεν ὡς ἀντορθόδοξον τὴν γενομένην κατὰ τὸ 1582 γρηγοριανὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν, ἀλλὰ καὶ τὸ Κράτος διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος καθιέρωσεν, ὅτι «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον» ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς» ἐπεὶ καὶ ἡ κατὰ τὸ 1924 ἐξαπολυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπλῆ ἐγκλύκλιος, περὶ τελέσεως τῶν ἑορτῶν διὰ μεταθέσεως καὶ ἀλλαγῆς τῶν ἡμερῶν κατὰ τὸ νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀντικειμένη πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, οὐδεμίαν ποινὴν διὰ τὴν ἀνυπακοήν συνεπάγεται.

Τούναντίον μάλιστα τιμωρητέοι εἶναι οἱ ὑπακούοντες εἰς τὴν τοιαύτην ἐγκύκλιον καὶ μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς συνταγματικῶς κατοχυρωμένας διατάξεις τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων καὶ πρὸς τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων προκύπτει σαφῶς καὶ ἀναντιρρήτως, ὅτι ἡ πε-

ρὶ ἧς πρόκειται εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδότησις πρὸς τὸν τότε Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐσφαλμένως καὶ παρὰ τὸν νόμον ἐπιλύει τὰ σχετικὰ μετὰ τὴν θέσιν, τὰ δικαιώματα καὶ τὰς υποχρεώσεις τῶν ἐξακολουθούντων νὰ τελῶσι τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐναντι τῆς θεωρουμένης ὡς κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὴν ὁποίαν οὗτοι εἰς οὐδεμίαν σχέσιν ἐξαρτήσεως καὶ ὑποταγῆς εὐρίσκονται, ἀφ' ὅτου αὕτη προσήρμοσε τὸ ἐορτολόγιόν της πρὸς τὸ νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐγκατέλειπε τὸ παλαιὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ ΘΕΜΑΤΑ

ὑπὸ Νικητὰ Διακογιάννη

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Υπαίνυγμος τοῦ Ἀπ. Πέτρου

Τὴν περιφρόνησιν δὲ ταύτην μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν τοῦ ὀνόματος Χριστιανὸς ὑπαινίσσεται καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γράφων τὰ ἐξῆς: «*Εἰ ὀνειδίξεσθε ἐν ὀνόματι Χριστοῦ μακάριοι, μὴ γὰρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς ἢ κλέπτης· ἢ κακοποιὸς... εἰ δὲ ὡς Χριστιανὸς, μὴ αἰσχυνέσθω, δοξαζέτω δὲ τὸν Θεόν.*» (Ἦρα Α' Πέτρου δ' 14-16). Τὸ ὕβριστικὸν δὲ τοῦτο ὄνομα, τόσον πολὺ ἐτίμων καὶ εὐλαβῶς ἀπεδέχοντο οἱ Χριστιανοί, ὥστε πολὺ προθύμως ἐδέχθησαν τὴν ὕβριν ταύτην ὡς τὸ προσφιλέστατον καὶ τιμιώτατον δι' αὐτοὺς ὄνομα.

Ἡ διοίκησις καὶ διαίρεσις τῆς πρώτης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας

Ἡ πρώτη χριστ. Ἐκκλησία ἦτο ἐν ἔμφυχον καὶ ὁργανικὸν σῶμα, διηγεῖτο δέ:

1) *Εἰς κατηχουμένους*, 2) *εἰς πιστοὺς καὶ* 3) *εἰς κληρικοὺς.*

Οἱ κατηχούμενοι ὑποδιηροῦντο:

1) *εἰς ἀπροσμένους*, 2) *εἰς τοὺς γόνυ κλίνοντας καὶ* 3) *εἰς τοὺς φωτιζομένους.*

Οἱ πιστοὶ ὑποδιηροῦντο: 1) *εἰς τοὺς μετανοοῦντας*, 2) *εἰς τοὺς ὑποπίπτοντας καὶ* 3) *εἰς τοὺς συνισταμένους.*

Οἱ κληρικοὶ ὑποδιηροῦντο:

1) *εἰς τοὺς διακόνους*, 2) *εἰς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ* 3) *εἰς τοὺς ἐπισκόπους* μετὰ τῶν ἐκτάκτων ἀξιωματῶν, τῶν *Εὐαγγελιστῶν*, τῶν *Προφητῶν*, τῶν *Διδασκάλων*, τῶν *γλώσσαις λαλούντων*, τῶν *διερμηνευόντων* κτλ.

Αἱ ὑποδιαίρεσεις αὗται παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἐπὶ κεφαλῆς, ὡς ἀντιπροσώπος τοῦ Ἰησοῦ, ἴστατο ὁ Ἐπίσκοπος, ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἐγίνετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ δὲ τὴν γνώμην Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου «ὁ λάθρα ἐπισκόπου τι πράσσων τῷ διαβόλῳ λατρεῖται». (Ὅρα πρὸς Σμυρν. κεφ. θ').

Ἰερὸν Τάγμα τῶν Διακονισσῶν

Εἰς τὸ τμήμα τοῦτο περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦμεν

ἀνήκουσιν ὁσαύτως καὶ τὰ περὶ τοῦ ἱεροῦ τάγματος τῶν *Διακονισσῶν*, αἵτινες προθύμως κατήρχοντο εἰς τὰ ἀνήλια σκόπη τῶν φυλακῶν φέρονσαι τὸν ἅγιον ἄρτον καὶ ἄλλα χρειώδη εἰς τοὺς Ἀγ. Μάρτυρας, φόβῳ μὴ δυναμένων νὰ πράξωσι τοῦτο τῶν ἀνδρῶν χριστιανῶν. Ὁσαύτως αἱ ἱεραὶ αὗται γυναῖκες εἰσῆρχοντο εἰς τὰς γυναικωνίτιδας καὶ ἐπροσηλύτιζον καὶ ἐκατήχουν τὰς Μητέρας, δι' ὧν ἤγοντο εἰς Χριστὸν τὰ τέκνα καὶ ἅπας αὐτῶν ὁ οἶκος. *Διατύπώσεις καὶ ἐπιβολὴ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας. Τοπ. καὶ Οἰκ. Σύνοδος*

Ἡ διδασκαλία τῆς ἀρχ. χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀναπτυσσομένη ἐκάστοτε κατὰ τοὺς ἐσωτερικοὺς νόμους, ἐνεκὸν ἐξωτερικῶν ἀφορμῶν, δὲν διευτυπῶτο, οὐδ' ἐπεβάλλετο ὑφ' ἐνὸς προσώπου ἢ ἐπισκόπου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων, ἐξ οὗ διεμορφώθησαν αἱ τοπικαὶ καὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, τῶν ὁποίων αἱ ἀποφάσεις ἔχουσιν ἀπόλυτον κύρος, καὶ αὗται εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως ἀποτελοῦσι τὰ ἀuthεντικά Δόγματα τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ κανονικὰ γράμματα, αἱ συστατικαί, εἰρηνικαὶ καὶ ἀπολυτικαὶ ἐπιστολαί, μετὰ τῶν Συνοδικῶν ἐγκυκλίων, εἶναι αἱ ὁμαλαὶ ὁδοί, διὰ τῶν ὁποίων ἐσωτερικῶς κοινωνοῦσαι πρὸς ἀλλήλας αἱ Ἐκκλησίαι.

Ἰδιωτικὸς βίος τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν

Ὁ ἰδιωτικὸς βίος τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν ἦτο τὸ ἀπαύγασμα τῆς πίστεως αὐτῶν, τὸ ὑπέρλαμπρον ἀποτέλεσμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτις ἀνέπλανε τὴν διεφθαρμένην ἀνθρωπότητα.

Ἀς ἐπιτραπῇ εἰς ἡμᾶς νὰ εἰπώμεν ὅτι: Σκληρότερα θηρία, καὶ ἀπηνεστερότερους διώκτας τῶν διωκτῶν τῶν χριστιανῶν δὲν εἶδεν ἡ ἀνθρωπότης: οἱ *λιθοβολισμοί*, οἱ *γύεγαθοι*, αἱ *διατάσεις τῶν ποδῶν*, αἱ *σιδηραὶ καθέδραι*, αἱ *σταυρώσεις*, οἱ *σιρεβλώσεις*, αἱ *ξύσεις τῶν σωμάτων* καὶ τὰ τοιαῦτα εἶναι μαρτύρια, τὰ ὁποῖα χαλκευθέντα ἐν Ἀδου, ἐφευρέθησαν πρὸς ἐξόντωσιν τῶν χριστιανῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐνοχὴ ἦτο ἡ ἀγάπη καὶ ἡ προσευχὴ ὑπὲρ τῶν διωκτῶν αὐτῶν.

Ἐκ σκοπίμου παρεξηγήσεως τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, κατηγοροῦντο οἱ χριστιανοὶ ὅτι σφάζοντες κατέτρωγον *παιδιά*· μάτην δὲ ἡ ἱερὰ μάρτυς Βιβλίς ἐφώνει πρὸς τοὺς βασανιστὰς αὐτῆς κατηγοροῦς: «*πῶς ἂν παιδιά φάγοιεν οἱ τοιοῦτοι, οὓς μὴδὲ ἀλόγων ζώων αἷμα φαγεῖν ἐξάν;*» (Ἦρα Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. Σ, 1). (Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Καθιστώμεν γνωστόν, ὅτι ἅπασαι αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τὰ γραφεῖα Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ ἡ «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» μεταφέρθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Νίκης 33 πλησίον τῆς Πλατείας Συντάγματος. Ἀριθμὸς τηλεφώνου τοῦ λοιποῦ 26-752.

Υπεόθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΑΓΙΑ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ Η ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΗ ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΑ

Διὰ μέσου τῶν αἰώνων δὲν ἔπαυσε ἡ Κυρία Θεοτόκος νὰ προστατεύῃ καὶ διαφοροτρόπως νὰ ἐνθαρρύνῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Μοναχικῆς ζωῆς τοὺς εἰς τὸ περιβόλι της ἐγκαταβιοῦντας Μοναχοὺς.

Τὸ πλῆθος τῶν θαυματουργῶν ἁγίων εἰκόνων ὅπου ἐχαρίσατο καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἔχει ἐμπλουτίσῃ τὰς Ἱερὰς Μονὰς καὶ Ἱερὰ Καθιδρύματα τοῦ Ἀγ. Ὁρους εἶναι μία ἐναργὴς ἀπόδειξις τῆς ἰδιαίτερας μερίμνης καὶ ἀποιμῆτου προστασίας τῆς Θεοτόκου πρὸς τὰ εὐαγγῆ αὐτὰ Μοναστικά ἱδρύματα, διὸ δικαίως Εὐρωπαῖος τις προσκυνητὴς ἐν τῷ συγγράματι αὐτοῦ «Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀνατολῆς» γράφει.

«Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀθω ὑπάρχει ὥσπερ τις χρονογραφία τῆς μετὰ θάνατον ἐπιγείου βιωτῆς τῆς Ἀειπαρθένου εἰς πᾶν βῆμα καὶ εἰς πᾶσαν Μονὴν ὑπάρχει θαυματουργὸς εἰκὼν αὐτῆς, καὶ προφορικῇ ἢ καὶ ἔγγραφός τις παράδοσις, περὶ τῆς ὁρατῆς Προστασίας αὐτῆς».

Μία ἐκ τῶν ἁγίων αὐτῶν Θαυματουργῶν εἰκόνων τῆς Θεομήτορος εἶναι καὶ ἡ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰβήρων εὐρισκομένη ἢ ἐπιλεγόμενη Πορταΐτισσα ἡ ἁγία αὕτη εἰκὼν δὲν εἶναι μόνον ἡ θαλπωρὴ τῶν εὐλαβῶν Μοναχῶν τοῦ ἁγίου ὄρους ἀλλὰ καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς προστασίας τοῦ ἁγίου ὄρους ὡς εἶπεν ἐν δράματι ἡ Κυρία Θεοτόκος εἰς τὸν ὅσιον Γαβριὴλ (ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν σημεῖον, ἕως ὅτου βλέπετε τὴν ἐμὴν εἰκόνα (τῆς Πορταΐτισσης) ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ, ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Υἱοῦ μου οὐκ ἐκλείψουσιν ἐξ ὑμῶν». Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἱερὸς Νικόδημος ὁ ἁγιορείτης εἰς τινὰ παρακλητικὸν κανόνα μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐλαβείας ἄδει : «Μένε μεθ' ὑμῶν τῶν δούλων σου, μένε ἀεὶ ὁ Πορταΐτισσα ἐνδοξε, καὶ μὴ χωρισθῇς ἀπὸ τῆς ποιμένης Σου πώποτε, τὰ ἡμῶν παραβλέπονσα πταίσματα. Σὲ γὰρ πῶς καὶ προτάτην, ζῶν καὶ πνοὴν ἐπιγραφόμεθα».

Τὴν ἁγίαν ταύτην εἰκόνα τὴν εἶχε μὴ εὐλαβεστάτῃ ὁρθόδοξος χήρα γυνὴ κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας.

Κατὰ τὸ 754 ἔτος ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου 338 Καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς συνήλθον ἐν τῷ Ναῷ τῶν Βλαχερνῶν καὶ ἀνθεμάτισαν τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῶν ἱερῶν παραδόσεων Ἀγίου Γερμανὸν καὶ Ἀγ. Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν καὶ ὅλους τοὺς προσκηνυτὰς τῶν ἁγίων εἰκόνων· εἶχον δὲ τὴν εὐφυΐαν νὰ περικοσμήσουν τὴν ἀσεβῆ καινοτομίαν μετὰ τὸν τίτλον Μεταρρίθμυσις. Καὶ κατ' ἐντολὴν τῶν εἰσέρχοντο τὰ Ἀστυνομικὰ ὄργανα βιαίως εἰς τὰς οἰκίας τῶν εὐσεβῶν οὐχὶ βεβαίως (ὡς συνέβη παρ' ἡμῖν κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθὸν) διὰ νὰ συλλάβουν παλααιοημερολογίτας προσευχομένους, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνακαλύψουν ἁγίας εἰκόνας, ἵνα αὐτὰς μὲν κατακαύσουν, τοὺς δὲ εὐσεβεῖς προσκυνητὰς διαφοροτρόπως βασανίσουν.

Κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον τῆς Εἰκονομαχίας καὶ περὶ τὸ ἔτος 829 ἐνῷ ἔμεινετο (συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς προρηθείσης καινοτομίας Συνόδου) ὁ κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων διωγμὸς εἰσῆλθον τὰ ἄ-

στυνομικὰ ὄργανα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εὐσεβοῦς χήρας γυναικὸς καὶ εὗρον τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τινὰ Ἐκκλησιῶν ὅπου ἐπὶ τοῦτο εἶχε οἰκοδομήσῃ ἐντὸς οἰκίας της. Ὑποσχεθεῖσα ὅμως ἡ γυνὴ οἱ δὲ ἔτιδεν πλούσιον χρηματικὸν δῶρον εἰς τὰ ἄστυνομικὰ ὄργανα ἀνεχώρησαν ταῦτα ἵνα τὴν ἐπομένην λάβωσι τὴν δωρεάν. Ἡ δὲ εὐσεβὴς γυνὴ τὴν νύκτα μετὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς υἱοῦ προσευχηθεῖσα ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐνώπιον τῆς ἁγίας Εἰκόνης μετέφερεν ταύτην εἰς τὴν παρῴλιαν καὶ ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ «ἡ ἁγία εἰκὼν δὲν ἔπесεν πλαγίως ἀλλ' ἔστι ὀρθία εἰς τὰ ὕδατα καὶ οὕτως ἐφέρετο ἐπὶ τῶν κυμάτων πρὸς δυσμὰς». Παρηγορηθεῖσα καὶ ἱκανοποιηθεῖσα ἐκ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἡ γυνὴ οἱ διέσωσεν τὴν ἁγίαν εἰκόνα συνέστησεν εἰς τὸν υἱὸν της νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ νὰ ὑποστῇ μόνῃ της τὰς βασάνους τῆς μανίας τῶν εἰκονοκλαστῶν. Ἀναχωρήσας δὲ ὁ υἱὸς της ἦλθεν καὶ ἐμόνασε εἰς τὸν Ἀθῶ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Κλήμεντος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνηγέρθη κατὰ τὸ 985 ἡ σημερινὴ Ἱ. Μονὴ τῶν Ἰβήρων καὶ ἀπέβίωσεν τῷ 890. Εἶχε διηγηθῇ εἰς τοὺς συμμαχιστὰς του τὰ τῆς ἁγίας εἰκόνης ταύτης, καὶ ἐπὶ πλέον ὁρισμένα σημεῖα αὐτῆς μεταξὺ τῶν ὁποίων (κατὰ τὴν παράδοσιν) οἱ ὅπισθεν αὐτῆς ὑπῆρχε θυρεὸς ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχον δύο φλωριά, ἅτινα εὗρον μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν ἀφίξιν τῆς ἁγ. εἰκόνης οἱ Μοναχοὶ καὶ ἀνεγνώρισαν οἱ αὕτη εἶναι αὕτη ἡ ἁγία εἰκὼν.

Μετὰ παρέλευσιν 114 ἐτῶν ἀπὸ τὸν θάνατον Μοναχοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸ 1004 ἔτος βλέπουσι οἱ Μοναχοὶ ἐν μιᾷ ἑσπέρᾳ ἓνα πύρινον Στύλον φθάνοντα ἕως τοῦ οὐρανοῦ καὶ κάτωθεν αὐτοῦ τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἱσταμένην ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ κατὰ ἀποκάλυψιν θείαν κατήλθεν ἐκ τοῦ ὑπερκειμένου ὄρους ὁ ὅσιος Γαβριὴλ ὁ Ἰβρὸς ὅστις περιπατήσας ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐξήγαγε τὴν ἁγίαν εἰκόνα καὶ εἰς τὴν παραλλαν ὅπου τὴν ἀκούμβησαν ἀνέβλυσεν ἁγίασμα ὅπερ σώζεται μέχρι σήμερον. Ἡ ἡμέρα δὲ ἦτο Τρίτῃ τῆς Διακαινισμοῦ ἑβδομάδος. Μετὰ δὲ ἔφερον τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Μονῆς ἣτις ὅμως φεύγουσα μόνῃ της τὴν νύκτα ἵστατο ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς Μονῆς· τοῦτο ἐγένετο κατ' ἐκπαδήσειν ἕως ὅτου ἐν δράματι εἶπεν εἰς τὸν ὅσιον Γαβριὴλ νὰ μὴ τὴν μετακινήσωσιν εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τὴν θύραν «καθότι ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φυλάττωμαι ἀπὸ ὑμᾶς, ἀλλ' ἵνα ἐγὼ φυλάττω ὑμᾶς» ἐξ οὗ καὶ ἔλαβεν τὴν ἐπωνυμίαν Πορταΐτισσα. Ἀνοικοδομήθη παρεκκλησίον παρὰ τὴν Πύλιν εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἡ ἁγία εἰκὼν.

Κατὰ τὸ 1306—1308 εἰς μίαν ἐπιδρομὴν γενομένην ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ Καταλανῶν εἰς Ἀραβὴν ἐπλήξε τὴν ἁγίαν ταύτην εἰκόνα κατὰ τὸ δεξιὸν τοῦ λαμποῦ διὰ μαχαίρας, ἐπενεγκὸν τραῦμα ἐκ τοῦ ὁποίου ἔρρευσε αἷμα τὸ ὁποῖον φαίνεται πεφυγμένον ἕως τῆς σήμερον. Καταπλεγείς δὲ ὁ Ἀραβὴς ἐκ τοῦ γενομένου θαύματος καὶ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς ἔμεινε εἰς τὴν Μονὴν Κερεὶς Μοναχὸς καὶ ἁγιάσας τιμᾶται καλούμενος ἅγιος Βάσβαρος, εἶναι δὲ ἐξωγραφισμένος εἰς τὴν τοιχογραφίαν δεξιὰ τῆς εἰσόδου τοῦ Παρεκκλησίου τῆς Πορταΐτισσης.

Μετὰ ταῦτα ἔχει ἐπιτελέσει πολλὰ θαύματα ἡ ἁγία αὕτη εἰκὼν.

Ἀγιορείτης

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΙΑΣΜΟΥ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Μέσα εἰς ἀτμόσφαιραν Θρησκευτικῆς ἐξάρσεως καὶ ὁρθοδόξου παλμοῦ ἐτελέσθησαν τὴν 2αν τρέχ. ν. ἡ τὰ ἐγκαίνια δι' ἀγιασμοῦ τῶν νέων γραφείων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τῆς μεγάλης αὐτῆς καρδίας τῆς ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ὁποίας συντηροῦνται καὶ ἀγωνίζονται σθεναρῶς, Παραρτήματα, Σύλλογοι καὶ μεμονωμένοι ἀγωνισταί.

Πρὸ τῆς καθωρισμένης ὥρας ἤρχισαν νὰ προσέρχονται ἀδελφοὶ ἐξ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἐπιστήμονες διαπρεπεῖς, ἔμποροι καὶ ἐπαγγελματίαι εὐνόητοι, τινὲς ἐκ τῶν κληρικῶν μας καὶ πλείους κυραὶ καὶ δεσποινίδες, αἵτινες συντέλεσαν οὐσιωδῶς εἰς τὸν εὐτρεπισμὸν καὶ τὴν πολιτισμένην ἐμφάνισιν τῶν νέων γραφείων. Ἡ προσέλευσις τοῦ Ἁγίου Προέδρου ἡμῶν κ. Χρυσοστόμου ἔδωκεν ὅλον τὸ χαρακτηριστικὸν χρώμα τῆς σεμνῆς τελετῆς καὶ τοῦ ὑψηλοῦ νοήματος τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ ὁ ἀγὼν αὐτός, ἡ συγκίνησις δὲ

αὕτη μετεδόθη καὶ εἰς ὅλους τοὺς παρισταμένους.

Μετὰ τὸν ἀγιασμὸν ὁ ἅγιος Πρόεδρος διεζωγράφισε μὲ φράσεις ἀπλᾶς, νοητὰς ἀλλὰ καὶ πλήρεις πνευματικῆς ὠραιότητος τὸν χαρακτῆρα ὅλης αὐτῆς τῆς προσπάθειας πρὸς διάσωσιν, συντήρησιν καὶ μεταλαμπάδευσιν τοῖς ἐπιγενομένοις τῶν αἰώνων ἀρχῶν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος.

Σήμερον, ἐτόνισεν, ἀριθμητικῶς ὑπολειπόμεθα τῶν πειρωμένων νὰ ἀνατρέψωσι τὰς αἰωνίους καὶ ἀειζώνους ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ. ὁ ἀγὼν ὅμως δὲν θὰ κριθῇ ἀριθμητικῶς ἀλλὰ ἠθικῶς. Ὡς ἐγένετο καὶ εἰς τὸ παρελθόν, εἶπεν, ὅπου μία δρᾶξ ἀπλῶν καὶ ταπεινῶν ἀνθρώπων κατώρθωσεν ν' ἀνεβῇ τὸν διωκόμενον καὶ προφυλακιζόμενον χριστιανισμόν εἰς τοὺς θώκους τῶν καισάρων, οὕτω καὶ σήμερον ἡ προσπάθεια αὕτη κινήθησα ὑπὸ ἐλαχίστων ἀπλῶν καὶ ἀγραμμάτων ἀνθρώπων κατώρθωσεν

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τοῦ ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐγκαταστάσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν εἰς τὰ νέα γραφεῖα. Ἡ σεμνὴ τελετὴ μὲ τὸν ἀγωνιστικὸν ἐνθουσιασμόν τῶν παρευρεθέντων καὶ τὴν βαρύνουσαν φαινογνωμίαν τοῦ ἡγέτου μας ὁμοίασεν μὲ φωτεινὸν διάλειμμα εἰς τὰ τεταραγμένα ἔτη τοῦ διήλθομεν. Τὴν ἐντύπωσιν ταύτην ἐνίσχυσε ἡ παρουσία προσωπικότητων καὶ διανοουμένων ὑψηλῆς περιοπῆς, σημεῖον καὶ τοῦτο τῶν καιρῶν ὅτι ἀρχεῖται ἡ στροφή πολλῶν πεφωτισμένων πνευμάτων πρὸς τὰς ἀξίας τῆς παραδόσεως διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἀγωνιζόμεθα. Διακρίνονται ἐκτός τοῦ Ἁγίου Προέδρου κ. Χρυσοστόμου οἱ κ. κ. Ροζάκης, Τομαράς, Πιριάλας, Βρανόπουλος, Δ. Κυριακόπουλος κ.λ.π.

νὰ ἀνέλθῃ εἰς μέγα ὕψος καὶ νὰ κερδίσῃ πολὺ ἀπὸ τὸ ἀπολεσθὲν ἔδαφος».

Ὁ θερμοургὸς καὶ κλήρης ἠθικῆς ἐξάρσεως λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐφώτισεν τὰς συνειδήσεις τῶν παρισταμένων, ἐχαλύβδωσεν τὰς θελήσεις καὶ διευκρίνωσεν τὴν ἀπόφασιν ὧν μας ν' ἀγωνισθῶμεν ἐντονώτερον διὰ τοὺς μεγάλους σκοποὺς τῆς ὀρθοδοξίας.

Μεταξὺ τῶν παρισταμένων διακρίναμεν τὸν κ. Π. Ροζάκη, πρ. ὑπουργόν, τὸν κ. Βρανόπουλον πρ. ἀστυνομικὸν διευθυντήν, τὸν κ. Τομαρᾶν Πλοῖ αρχόν, τὸν κ. Π. Καρμαῖνον Δικηγόρον, τὸ Δ. Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ κ. Δ. Κυριακοπούλου τὸν κ. Ἀγγ. Ἀντωνόπουλον, τὸν κ. Πυριάλαν καὶ πολλοὺς ἄλλους. Ἐκ τῶν κυριῶν ἀναφέρομεν τὰς κ.κ. Παπαμακαρίου, Τσαμίση, Σταμελάτου, Βλάχου, Ἀφεντούλη, Σούτσου, Βερτοπούλου, Παπαγιαννοπούλου, Πυριάλα, τὴν Αἰδαν Β. Κόντου καὶ πλείστας ἄλλας.

Ἡ σεμνὴ αὕτη τελετὴ διελύθη ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Ἁγίου Προέδρου καὶ μὲ καταφανῶς ἐξωγραφισμένην τὴν ἱερὰν συγκίνησιν τῶν ἐξαιρετικῶν αὐτῶν στιγμῶν εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παρευρεθέντων

ΠΩΣ ΔΙΕΜΟΡΦΩΘΗΣΑΝ ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1833 - 1864

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ νέον στοιχεῖον ὅπερ προσετέθη εἰς τὴν κατάστασιν ἦτο ἡ ψήφισις δύο νόμων τοῦ Σ' καὶ ΣΑ' κατὰ τὸ 1852 οἵτινες καίπερ ἐξαίρουσι τὴν τήρησιν τῶν ἱερῶν κανόνων ἐν τούτοις ὑποβιάζουσι τὴν ἐκκλησίαν εἰς ἴδρυμα πολιτειακὸν προσσηρημένον εἰς τὸ τμήμα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Προηγουμένως κατὰ τὸ 1850 ἐγένετο προσπάθεια ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ πατριαρχείου διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ὕφισταμένης διαφορᾶς, διότι ὡς γνωστὸν τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ἐκηρύχθη ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου ἐξεδόθη δὲ ὁ περίφημος συνοδικὸς τόμος τοῦ 1850 εἰς ὃν ἀνεγνώριζετο ἡ αὐθυπαρξία (διοικητικῶς) τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διετηρεῖτο ὅμως ἡ πνευματικὴ ἐνότης ἡ εἰς τὰ δόγματα καὶ τοὺς κανόνας ἐμφαινομένη.

Εἰς τὸν συνοδικὸν τόμον ἀντέδρασε λυσσαλέως ὁ Φαρμακίδης διὰ συγγραφῆς διότι ἐθεώρει ὅτι θίγεται τὸ γόητρον τῆς αὐτοκεφαλῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ παραβιάζονται ἀρχαὶ αἰώνιας περὶ δημοκρατικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος.

Οἱ δύο λοιπὸν νόμοι Σ' καὶ ΣΑ' περιλαμβάνουν ὁ μὲν πρῶτος περὶ ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων καὶ περὶ τοῦ ὑπὸ τοὺς ἐπισκόπους τελούντος κλήρου ὁ δευτέρος τὸν καταστατικὸν νόμον τῆς ἱερᾶς συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ κυριώτεραι διατάξεις τοῦ νόμου ΣΑ' ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὰς τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τοῦ 1833 εἶναι αἱ ἑξῆς: 1) Ἀναγνωρίζεται ἔτι μᾶλλον ἡ ἰσχὺς τῶν κανόνων (ἄρθρον α'), 2) καθίσταται σύνοδος κατὰ τὰ ἐν τῷ συνοδικῷ τόμῳ προβλεφθέντα (ἄρθ. β'), ἀλλ' ἡ κυβέρνησις δύναται νὰ κρατήσῃ δύο ἐκ τῶν παλαιῶν συνοδικῶν εἰς τὴν νέαν συ-

νοδικὴν περίοδον, 3) οἱ συνοδικοὶ δίδουσι διαβιβάζουσιν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως ἀντὶ τοῦ ὅρκου (ἄρθ. γ'), 4) διατηρεῖται ἡ ἰσχὺς τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου πᾶσα δὲ πράξις τῆς συνόδου μὴ φέρουσα τὴν υπογραφὴν αὐτοῦ εἶναι ἄκυρος, 5) ὡς πρὸς τὴν διαίρεσιν τῶν καθηκόντων τῆς συνόδου εἰς ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ παρετηρήθη μεγάλη σχέσις πρὸς τὰ τοῦ διατάγματος τοῦ 1833. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὑφίσταται διαφορὰ μετὰ τοῦ ἄρθ. 9 τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τοῦ 1833 καὶ τοῦ ἄρθρου ζ' τοῦ νόμου ΣΑ' ὡς πρὸς τὴν ἐπέμβασιν τῆς κυβερνήσεως εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἐκκλησίας διότι δὲν ἀπαιτεῖται πλέον ὅπως ἡ σύνοδος λαμβάνει τὸ «ἐνεκρίθη» παρὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ γινώσκῃ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαπραγματεύσεως. Ἐπίσης παρετηρήθη ὅτι ἐν τῷ νόμῳ ΣΑ' ἀπλεῖσθη ἡ διάταξις περὶ κυριαρχίας τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας καθόλου δι' εἰπεῖν ὁ νόμος ΣΑ' εἶναι διατετυπωμένος μετὰ πνεύματος εὐμενεστέρου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἢ ἐν τῷ καταστατικῷ χάρτι τοῦ 1833.

Ἐκ τούτων προκύπτει ὅτι ὀλίγα μόνον σημεῖα τοῦ συνοδικοῦ τόμου ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ νέου τούτου καταστατικοῦ χάρτου, καὶ ἀκόμη ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου ἦτο σύμφωνοι πρὸς τοὺς κανόνας, ἂν καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀποτελεῖ ζήτημα παρέχον πράγματα τοῖς θεολόγοις, οἵτινες ἀποφαίνονται περὶ τούτου ἄλλοτε ἄλλως.

Ὁ ἕτερος νόμος Σ' ἐρρύθμισεν ὁριστικῶς τὸ ζήτημα τῶν ἐπισκοπῶν ὥς ὥρισεν εἰς 24, τῶν προϋσταμένων αὐτῶν φερόντων τὸν τίτλον τοῦ ἐπισκόπου πλὴν τῶν Ἀθηνῶν ὅστις ὀνομάζεται μητροπολίτης. Διὰ τοῦ ἄρθρου γ' ὁρίζετο ὅτι ἡ ἐκλογή τῶν πρὸς χειροτονίαν ἐπισκόπων ἐγένετο ὑπὸ πενταμελοῦς συνόδου, ἥτις καὶ ὑπέβλεπεν εἰς τὴν κυβέρνησιν τὸν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων ἐκ τῶν ὁποίων ἐγένετο τελικῶς ἡ διαλογή ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Ὁ νέος ἐπίσκοπος μετὰ τὴν χειροτονίαν του δίδει διαβιβάζουσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

Τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας κατὰ τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν περίοδον δέον ὅπως ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ πραγματικῆς ἐπόψεως, διότι ἡ ταξινόμησις καὶ εὐφυὴς λύσις τῶν ἀνακυπτόντων ἐκαστοτε ζητημάτων, ἐξαρτᾶται ὅχι μόνον ὑπὸ τῶν κωδικοποιημένων νομοθετημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν τούτων τῶν ζητημάτων καὶ ἐξ ἄλλων ἀσταθμῶν παραγόντων.

Ὁ ἀμέσως ἐπόμενος σταθμὸς εἰς τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας εἶναι τὸ σύνταγμα τὸ 1864. Κατ' αὐτὸ ἐπεκυρώθησαν τὰ δύο πρῶτα ἄρθρα τοῦ συντάγματος περὶ ὧν ἔγινε λόγος καὶ τὰ ὁποῖα διέφερον τῶν προηγουμένων μόνον ὡς πρὸς τινὰ σημεῖα, δηλ. τοῦ δευτέρου ἄρθρου ἡ λέξις ἀπαραλάττως ἀντεκατεστάθη διὰ τῆς ἐντονωτέρας ἀπαρασαλεύτως καὶ ἐν τέλει προσετέθη ἡ φράσις οἱ λειτουργοὶ ὧν τῶν ἀνεγνωρισμένων θρησκειῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν τῆς πολιτείας ἐπιτήρησιν εἰς ἣν καὶ οἱ λειτουργοὶ τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας. Διὰ τοῦ ἄρθρου ἐπίσης 47 ὁρίσθη ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου ἀπαιτεῖται νὰ πρεσβεύῃ τὴν θρησκείαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Οὐδεμία ὅμως μεταβολὴ ἐσημασθῇ εἰς τὰς λοιπὰς σχέσεις τῶν δύο ἐξουσιῶν, τῆς

ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς, ἐφόσον οἱ νόμοι Σ' καὶ ΣΑ' παρέμενον ἐν ἰσχύϊ καὶ βάσει τῶν ὁποίων ἐρρυθμίζοντο τὰ ἐκκλησιαστικῆς φύσεως προβλήματα. Καὶ ἡ μὲν πολιτεία διὰ τῶν θεμελιωθέντων σχέσεων, δὲν εἶχεν λόγους ὅπως ἐπιδιώκει τὴν ἀνατροπὴν τῶν κατεστημένων, ἀπὸ μέρους ὅμως τῆς Ἐκκλησίας ἐγίνοντο προσπάθειαι ἀποσείσεως τοῦ πολιτικοῦ ἐλέγχου καὶ πλήρους χειραφετήσεώς της. Ἐκκλησιαστικοὶ τινες κύκλοι, ἀποτελοῦντες τὴν ἀντιπολίτευσιν τρῶπον τινὰ τῆς ἐπικρατοῦσης μερίδος τοῦ Φαρμακίδου (Οἰκονόμου), ἦσαν εἰσηγηταὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς διατηρήσεως τῆς ἐνότητος μετὰ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου, ἀφ' ἑτέρου τῆς συνυπάρξεως καὶ συναλληλίας τῶν δύο ἀρχῶν (ἐκκλ.-κράτος) ἐπ' ἴσοις ὅροις. Τὸ τελευταῖον τοῦτο κρίνεται ὑπὸ τῶν πολιτικῶν κύκλων ὑπερβολικὸν διότι ἡδύνατο νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν διάσπασιν τῶν υποχρεώσεων τοῦ κράτους ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς ὁποίας μόνον ἡ τελευταία θὰ ἐξημῶτο. Ἰσχυρίζοντο οὖτοι ὅτι ἀνεῖν τῆς συνδρομῆς τῆς πολιτείας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, αὐταὶ εἶναι ὑποτυπῶδεις καὶ ἀνεδαφικά, ἀσχετῶς δὲν κατὰ τὴν δογματικὴν ἀντίληψιν ἡ Ἐκκλησία ὡς ταμειοῦχος τῆς θείας χάριτος δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὰς αἰτινῆς ἰσχύουν ἀντικειμενικῶς.

Ἡ δὲ στάσις, λέγουν, τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας εἰς ζητήματα καιρίας σημασίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς τὸ ζήτημα Καίρη, Παπουλάκου, Λασιναράτου, ἔνωσις τῆς ἐπτανησιακῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς αὐτοκεφάλου ἐλληνικῆς κατὰ τὸ 1886 κλπ., ἀποδεικνύει ὅτι οὐ μόνον αὕτη δὲν διέκειτο ἐχθρικῶς ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐπραξεν ὑπὲρ αὐτῆς.

Οἱ νόμοι Σ' καὶ ΣΑ' θεωρητικῶς ἐξεταζόμενοι καθιεροῦσι σύστημα σχέσεων ἐραιδόμενον ἐπὶ τοῦ ἀξιώματος τῆς νόμῳ κρατούσης πολιτείας, ἡ δὲ Ἐκκλησία λαμβάνεται ὡς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου καὶ ρυθμίζει τὰ ἐσωτερικὰ αὐτῆς ἀνεξαρτήτως τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς. Ἐν τούτοις οἱ θεσμοὶ τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου, ὁ διαχωρισμὸς τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ κλπ., φέρουν σαφῶς τὸν πολιτικὸν χαρακτῆρα καὶ ὁ σκοπὸς τῶν εἶναι προφανής. Τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶναι ἐκεῖνα περὶ ὧν ἐγράφησαν πλεῖστα ὅσα, καὶ ἀπετέλεσαν ἀφορμὴν νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ πολιτεία μέσῳ αὐτῶν μηχανᾶται τὴν τελείαν ὑποδούλωσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ὑπέρμαχοι ὅμως τῶν πολιτικοκρατικῶν ἀποψέων λέγουν, ὅτι οὐδέποτε δύνανται νὰ συγκεντρωθῶν εἰς ἓν πρόσωπον ἢ ὁμάδα προσώπων δικαιώματα ἀμιγῆ υποχρεώσεων, ἢ ἀντιστρόφως, ὅτι συγκρασιμὸς εἶναι νόμος ἰσορροπίας καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὰς υποχρεώσεις καὶ τὸν περιορισμὸν τοῦ ἀπὸ μίαν ἀνωτέραν ἀρχήν. Καὶ ἡ πολιτεία, λέγουν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ καθήκοντα ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς. Τάσεις

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανσοφί. Ἀρχιμ. κ. Μερκούριον Καλοσκάμην δόδς Νίκης 33 — Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΩΝ ΜΑΣ

Τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου τοῦ Ἀγίου Πάσχα καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Ἀναργύρων Γ.Ο.Χ. Ποταμῆς νήσου Θάσου, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν παρόντος καὶ τοῦ Αἰδέα. Ἱερέως Μιχαὴλ Σαββοπούλου ἐγένετο γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Π)τος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. παρόντων μόνον τῶν μελῶν πρὸς ἐκλογὴν Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς. Ἐξελέγησαν δὲ οἱ κάτωθι ἐξ: 1) Παναγιώτης Β. Βερζαμάνης, 2) Θωμᾶς Παν. Ἀναγνώστου, 3) Νικόλαος Μπρασιανός, 4) Ἡρακλῆς Ἀθ. Κάρλας, 5) Παῦλος Μιλτ. Βαμβάτουκον καὶ 6) Κωνσταντῖνος Ν. Μπρασιανός οἵτινες ἀπὸ τὴν ἐπομένην ἀνέλαβον τὴν Διοίκησιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΔΙΟΚΟΥ

Ἡ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς ΠΘΕΟΚ μετὰ τοῦ προέδρου αὐτῆς κ. Δ. Κυριακοπούλου εὐχεται πρὸς τοὺς ἐφορτάζοντας ἀδελφοὺς κ.κ. Γεώργιον Παπαγιαννόπουλον, Γ. Τριμόπουλον, Γ. Κόττην, Γ. Γκοῦμαν, Γ. Περματιδόγλου, Γ. Σεργίου, Γ. Παράσχον, Γ. Καβουρίδην, Γ. Φραγκογιάννην, Γ. Παπαφίλην, Γ. Παπαδόπουλον, Γ. Κωνσταντόπουλον, Γ. Παλαντζακίδην καὶ, πρὸς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς ἐπὶ πολλὰ καὶ πᾶν ἀγαθὸν ἐκ Θεοῦ.

Ἐν τῷ ἐντυπῶν τῆς διαλέξεως τοῦ Ἡγέτου

Ἐξετυπώθη εἰς πολυτελὲς τευχὸς ἡ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας πανηγυρικὴ διάλεκτις τοῦ Ἀγίου Προέδρου. Πρόκειται περὶ μνημείου μεγίστης ἀξίας, ὅπερ πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ ἅπαντες. Τὰ καθημερινῶς ἐξαντλούμενα ἀποθέματα τῶν ἀντιτύπων μαρτυροῦν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἀδελφῶν, τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν Ἡγέτην μας καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ πονήματος.

ΜΝΗΜΟΣΥΜΟΝ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐτελέσθη μετὰ πάσης σεμνοπρεπείας καὶ κανανύξεως ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Γρησίων Ὁρθ. Χριστιανῶν ἡ Ἀγία Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον τεσσαρακονθήμερον, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μεταστάσης Καλλιόπης Παράσχου, ἐκ τῶν πρώτων ἀγωνισαμένης ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, λειτουργήσαντος τοῦ Μακαριωτάτου ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου Κυρίου Χρυσόστομου, ὁστις ἀνέπεμψε κατανυκτικὰς ὑπὲρ τῆς μεταστάσης δεήσεις.

ἄλλωστε τοιαῦτα χαρακτηρισθεῖσαι ὡς παποκατισμοί, ἡκμασαν εἰς περιοχὰς μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, τῆς τελευταίας ἐχομένης στερεῶς τῶν δημοκρατικῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ ἀκολουθοῦσης πιστῶς τὸν λόγον τοῦ ἀποστόλου λέγοντος «Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω». Ρῶμ. ις, 1

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΝΕΑ ΕΚ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Καθ' ἃ μᾶς γράφουν ἐκ Θεσ/νίκης, ἐωρτάσθη ἐκεῖ καὶ εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, μεγαλοπρεπῶς ἡ ἑβδομάς τῶν Παθῶν καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὴν Μεγ. Τρίτην τὸ τροπάριον τῆς Κασσιανῆς ἔψαλλε λίαν κατανυκτικὰ ὁ παρεπιδημῶν ἐνταῖθα Πατὴρ Δοσίθεος, ὅστις μὲ τὴν μελωδικὴν φωνὴν του ἐλάμπρυνεν καθ' ὅλην τὴν «Μεγ. Ἑβδομάδα» ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τὰς Θείας Ἱερουργίας.

Τὴν Μεγ. Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ Περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου ἣν συνώδευσεν πλῆθος τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἡ πρώτη Ἀνάστασις ἐγένετο εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Ι. Ν. ἐπὶ τῆς ἐπὶ τούτης ὑπαρχούσης μονίμου ἐξέδρας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ Θεία λειτουργία, ἣν παρεκολούθησαν ἅπαντες. Τῆς ὅλης ἀκολουθίας προϊστάτο ὁ Αἰδεσ. Πατὴρ κ. Νικόλ. Καλοσκάμης, ὅστις μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν εὐγένειαν, αἵτινες τὸν διακρίνουν, ἀπέκτησεν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν Σεβασμὸν ὅλων ἀνεξαίρετως τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἡμῶν. Τοῦτον ἐβοήθησεν ὁ ἐπὶ τούτῳ ἀφιχθεὶς ἐξ Ἀθηνῶν Πανοσιολ. ἱερομόν. κ. Διονύσιος.

ΒΑΠΤΙΣΙΣ

Τὴν Δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα 4ην τρέχ. ὁ κ. Ἀντώνιος Πέππας, ἀνεδέξατο ἐκ τῆς ἱερᾶς Κολυμβήθρας τὸ χαριτωμένο ἀγοράκι τοῦ κ. Χρήστου καὶ κ. Τούλας Καλαμπάκα ἐξ Ἀθηνῶν, (τὸ γένος Βέννεκα) χαρίσας αὐτῷ τὸ ὄνομα Ἀντώνιος. Τὸ μυστήριον ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Πατρὸς κ. Νικ. Καλοσκάμη.

Α. Σ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν πρόεδρος μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐπεσκέφθη τὰ παραρτήματα τῆς πόλεως, λειτουργήσας καὶ ὁμιλήσας εἰς τοὺς ἐκεῖ Ναοὺς. Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν ἀδελφῶν ὑπῆρξε ἀπερίγραπτος. Εἶδον ὅς στρατιῶται ἐνὸς πανεντίμου ἀγῶνος, πύλλευκον καὶ ἀκμαιότατον τὸν ἡγέτην των ἀκμάζοντα, χάριτι Θεία, ὑπὲρ πολλοὺς νέους, εἰς αὐτὰ τοῦτα τὰ προκεχωρημένα φυλάκια. Ἀλλὰ καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ Ἀγίου προέδρου ὑπῆρξε βαθυτάτη. Πηγὴ δὲ τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ συναισθηματισμοῦ ἦτο ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ ἐπικοινωνία του μὲ τὰ ἀγωνιζόμενα τέκνα του, ἀφ' ἑτέρου ὅμως καὶ ἡ ἱστορικὴ σημασία τῆς ἐνδόξου αὐτῆς περιοχῆς τῆς πατρίδος μας, τῆς ἡρωοτρόφου Μακεδονίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ παρελθὸν τόσον εὐόρκως ὑπηρετήσας ὡς ἀπόστολός τοῦ Ἑθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ὅλον δὲ γεγονός αὐτὸ ἀποδεικνύει τὸν ἰσχυρὸν δυναμισμόν, ὅστις διακρίνει τὴν κίνησίν μας, καθ' ἣς καὶ πύλαι Ἀδου δὲν δύνανται ν' ἀντεπεξέλθουν, διότι εἶναι ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων πορεία τῆς Ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας.

Οἱ σεισμοὶ τοῦ Βόλου

Τρομερὰ καὶ πάλιν ἐνέσκηψε ἡ μάστις τῶν σεισμῶν, κατακρημνίσασα αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν ὥραιαν καὶ ἀκμάζουσαν πόλιν τοῦ Βόλου. Ἡ φρίκη τῆς καταστροφῆς, τὸ μέγεθος τῶν ἐρειπίων, ἡ ὑπερβαίνουσα τὴν ἀνθρωπίνην δυνάμιν ὑποθνήσκων ἐνέργεια, βοοὺν καὶ κρᾶζουν, δι' πάντα ταῦτα ὀφειλόμενα εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ (μόνου διὰ τῶν ὕψ.) Αὐτοῦ τεθέντων νόμων ἐνεργοῦντος) οὐνιστοῦν ἕνα κατηγορηματικὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαρτωλῆς ἀθλιότητος μας. Κατ' ἀρχὴν λοιπὸν ὀφείλομεν περιδεεῖς νὰ ζητήσωμεν τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Θεοῦ, διότι καὶ ἐὰν ἀνοιξῇ ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπῇ, ἐλάχιστον θὰ εἶναι ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέγεθος τῆς κακίας μας. Ἦλεως γενοῦ ἡμῖν Κύριε καὶ μὴ ἀνταποδώσεις ἡμῖν κατὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Ἐν συνεχείᾳ καλούμεθα νὰ στρέψωμεν βλέμμα ἀγάπης καὶ ἀδελφικῆς συμπαθείας πρὸς τοὺς πληγέντας ἀδελφούς μας καὶ νὰ κινηθῶμεν μὲ δραστηριότητα, ὥστε ἀποτελεσματικῶς νὰ βοηθήσωμεν αὐτούς. Καὶ ἕκαστος ὡς ἄτομον, ὡς ἀποστείλῃ ἀτομικῶς εἰς γνωστήν του πληγείσαν οἰκογένειαν ὅτι δύναται καὶ ἅπαντες ἀπὸ κοινοῦ ὡς συμβάλλομεν εἰς τὴν ἀνακούφισίν των. Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας μετριάζει πάντοτε τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλωστε δὲν γνωρίζομεν πότε θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ δική μας σειρά.

Ἀπερίγραπτος ἡ καταστροφή.

Ἀφίχθη ἐκ Βόλου ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἀρχιερατικὸς προϊστάμενος Μαγνησίας Κ. Χρυσόστομος Νασλίμης. Ὁδὸς μετὴν διακρίνουσαν αὐτὸν γλαφυρὰν παραστατικότητα διεζωγράφισε εἰς τὸν Ἅγιον Πρόεδρον τὴν εἰκόνα τῆς καταστροφῆς. Ὁ Πατὴρ Χρυσόστομος ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀδελφῶν διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πληγέντων καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ τοῦ παραρτήματος. Ἐλπίζομεν, ἐπὶ ἡ ἐκκλησίᾳ τοῦ Π. Χρυσόστομου θὰ διαγεῖρῃ τὰ εὐσπλαχνικώτερα αἰσθήματα ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον, ὥστε νὰ ἀνακουφισθῶσιν οἱ ἐν Βόλῳ ἀδελφοὶ μας.

Αἱ πρώται ἐκδηλώσεις

Ἄμα τῇ εἰδήσει τῆς Θεομηνίας ὁ Σεπτὸς Ἡμῶν ἡγέτης συνέστησε λιτανείας καὶ ἱκεσίας διὰ νὰ πνεύσῃ ἡ Συγχωροδὸς Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν ταλαιπωρον αὐτὴν γῆν, τὴν βαρυνομένην ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας μας. Ἐν συνεχείᾳ τὸ Γ.Φ.Τ. κατέθεσε ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τὸ ποσὸν τῶν 5.000. Διατάχῃ δὲ ἡ ἐπὶ ἐξάμηνον δικοφορία ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων.

Ἡ Διάλεξις τοῦ κ. Ροζάκη

Ὅσοι ἠτύχησαν (καὶ αὐτοὶ ἦσαν πολυπληθεῖς) ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶν ὅλοι νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν αἴθουσαν) νὰ παρακολουθήσουν τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Ροζάκη ἀπεκόμισαν τὰς καλύτερας ἐντυπώσεις. Βαθυοτόχαστος, ἱστορικῶς ἀκριβής, δογματικῶς ἡλεγμένη, ὅχι μόνον ἐδίδασκε τοὺς ἀκροατάς, ἀλλὰ καὶ ἐνεθουσίαζε αὐτούς διὰ τοῦ φιλελευθέρου πνεύματος, ὅπερ διέπνεε τὴν διάλεξιν. Τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἡγέτου μας, συγκινητικὴ ἀπότισις σεβασμοῦ καὶ ἡ διακήρυξις τοῦ δικαίου μας τιμῶν τὸν ὁμιλητὴν καὶ ἀποδεικνύουν τὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων του. Ἐχομεν λοιπὸν πάντα λόγον νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι ὁ ἐξάιρετος ὁμιλητὴς τοῦ «Παρνασσοῦ» δὲν ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐμπόρων τοῦ λόγου καὶ τῶν ὑποσχέσεων, ἀλλ' εἶναι ἰδεολόγος ὑπερασπιστὴς καὶ μαχητικὸς ἀπολογητὴς τῆς στραγγαλιζομένης θρησκευτικῆς ἐλευθερίας χιλιάδων Ἑλλήνων πολιτῶν. Ἀναμένομεν ὅθεν μετὰ θρησκευτικῆς πίστεως τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιβεβαίωσιν.